L č. j. 5 A 142/2001 - 35

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně V. – I., a. s.**, proti **žalovanému Ministerstvu dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12, P. O. Box 9, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2001, č. j. 23728/01-122,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalované ministerstvo svým rozhodnutím ze dne 6. 9. 2001, č. j. 23728/01-122, zamítlo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10. 7. 2001, č. j. ODaKS/5198/01/Př, kterým byla žalobkyni uložena pokuta 50 000 Kč za užití silnice č. I/59 zvláštním způsobem bez povolení, a napadené rozhodnutí potvrdilo.

Napadené rozhodnutí bylo doručeno tehdejší zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Gabriele Nejedlíkové, se sídlem Husova 2, 702 00 Ostrava, dne 10. 9. 2001.

Toto rozhodnutí bylo žalobkyní napadeno včas podanou žalobou ve dvouměsíční lhůtě u Vrchního soudu v Praze, podle tehdy účinného znění § 250b odst. 1 o. s. ř.

Dnem 1. 1. 2003 vstoupil v účinnost zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), a věcná příslušnost projednat a rozhodnout tuto věc přešla podle § 132 s. ř. s. na Nejvyšší správní soud.

Žalobou ze dne 9. 11. 2001 žalobkyně napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žalobkyně, původně zastoupena výše uvedenou advokátkou, nyní v řízení jedná sama, nezastoupena, neboť oznámením Nejvyššímu správnímu soudu ze dne 4. 3. 2003 bylo advokátkou sděleno, že plná moc byla vypovězena.

Žalobkyně a žalované ministerstvo byly vyzváni, zda souhlasí s rozhodnutím věci Nejvyšším správním soudem bez jednání. Protože se ve stanovené lhůtě nevyjádřili, má se za to, že s tímto postupem souhlasí.

Nejvyšší správní soud proto věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání.

Podle § 75 s. ř. s. soud vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí; napadené rozhodnutí přezkoumá v mezích žalobních bodů.

Žalobní body uvedené žalobkyní lze shrnout takto:

a) z rozhodnutí žalovaného ministerstva není zřejmé, jaké důkazy byly ve správním řízení provedeny, jak tyto důkazy byly hodnoceny a z jakých skutečností správní orgán usuzoval na to, že se žalobkyně správního deliktu dopustila,
b) odůvodnění napadeného rozhodnutí dle názoru žalobkyně postrádá náležitosti uvedené v § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád,
c) argumenty žalobkyní vznesené byly posouzeny v jiném odvolacím řízení, než posouzeny být měly, což dle jejího tvrzení je porušením § 32 odst. 1, § 33 a § 34 správního řádu,
d) výše uložené pokuty (50 000 Kč) a úvahy, které správní orgán vedly k uložení pokuty právě v této výši jsou dle tvrzení žalobkyně nepřezkoumatelné,
e) správní řízení trpělo vadami spočívajícími v tom, že dle tvrzení žalobkyně nedošlo k zahájení správního řízení, neboť jí nebylo doručeno žádné oznámení o této skutečnosti mající náležitosti § 18 správního řádu, čímž došlo dle tvrzení žalobkyně k jeho porušení,
f) napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť rozhodnutí o uložení sankce bylo vydáno dříve než rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení zvláštního užívání komunikace nabylo právní moci.

Nejvyšší správní soud se námitkami žalobkyně zabýval pouze do té míry, ve které byly relevantní pro toto řízení, tzn. z hlediska přezkumu zákonnosti napadeného správního rozhodnutí a dospěl k názoru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o námitku uvedenou pod bodem a) ve spojení s námitkou uvedenou pod bodem b), je třeba tyto vzhledem k jejich úzké souvislosti posoudit společně. Žalobní námitky nejsou důvodné, neboť pro náležité odůvodnění rozhodnutí o odvolání ve správním řízení je třeba, aby toto pokrývalo přezkumnou povinnost uloženou odvolacímu orgánu zákonem. Podle § 59 odst. 1 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Podle § 47 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí

správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Žalované ministerstvo se mělo ve smyslu § 42 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat především s tím, zda žalobkyně užila silnici při zvláštním užívání, aniž by měla povolení silničního správního úřadu. Napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. V odstavci druhém a třetím odůvodnění je uvedeno, na základě jakých skutečností žalovaný založil své rozhodnutí (dle protokolu z jednání ze dne 21. 11. 2001 – na kterém mimo jiné žalobkyně sama uznala, že se jednání naplňujícího skutkovou podstatu § 42 odst. 3 písm. b/ zákona č. 13/1997 Sb. dopustila), vyvození z toho právně relevantního závěru o protiprávnosti chování žalobkyně, uvedení ustanovení právního předpisu, který byl na zjištěný skutkový stav aplikován - § 42 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., což Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné z hlediska požadavků kladených správním řádem na odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu.

Námitka žalobkyně uvedená pod bodem c), tedy, že argumenty žalobkyní vznesené byly posouzeny v jiném odvolacím řízení, než posouzeny být měly, což dle jejího tvrzení je porušením § 32 odst. 1, § 33 a § 34 správního řádu, není důvodná. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podává, že žalobkyně má na mysli vyjádření č. 66/2000 Správy a údržby silnic Karviná, pracoviště Ostrava, ze dne 25. 9. 2000, se souhlasem Policie ČR s částečnou uzávěrou jednoho jízdního pruhu. Nedůvodnost této námitky spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že tato skutečnost je zcela bez významu k okolnostem tvořícím skutkovou podstatu § 42 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., tedy, že silnice I/59 byla užita zvláštním způsobem bez povolení silničního správního úřadu.

Námitka žalobkyně uvedená pod bodem d), výše uložené pokuty (50 000 Kč) a úvahy, které správní orgán vedly k uložení pokuty právě v této výši, jsou dle tvrzení žalobkyně nepřezkoumatelné, je rovněž nedůvodná. Nejvyšší správní soud má za to, že jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalovaného ministerstva je v otázce výše pokuty dostatečně určité a odůvodněné. Při stanovení výše pokuty byly vzaty v úvahu tyto skutečnosti: byla ohrožena bezpečnost silničního provozu, když příkaz o dopravním značení byl vydán až dne 6. 10. 2000, přičemž silnice byla zvláštním způsobem užívána již od 5. 10. 2000, dlouhá doba nedovoleného užívání od 5. 10. 2000 do 10. 11. 2000 spojená s omezením provozu na významné pozemní komunikaci.

Námitka žalobkyně pod bodem e), že správní řízení trpělo vadami spočívajícími v tom, že dle tvrzení žalobkyně nedošlo k zahájení správního řízení, neboť jí nebylo doručeno žádné oznámení o této skutečnosti mající náležitosti § 18 správního řádu, čímž došlo dle tvrzení žalobkyně k jeho porušení, je také nedůvodná. Ze spisového materiálu má Nejvyšší správní soud za prokázáno, že zahájení správního řízení o uložení pokuty bylo žalobkyni oznámeno způsobem v souladu se zákonem. Poprvé se tak stalo oznámením ze dne 3. 11. 2000 (žalované doručeno 7. 11. 2000, zároveň bylo nařízeno ústní jednání na den 21. 11. 2000. V tomto správním řízení bylo vydáno rozhodnutí ze dne 21. 11. 2000, č. j. ODaKS/6600/2000/Př, kterým bylo nepovoleno zvláštní užívání silnice I/59 a zároveň uložena pokuta podle § 42 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., ve výši 50 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalovaným ministerstvem zrušeno k odvolání žalobkyně dne 30. 1. 2001, č. j. 24939/01-120 a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. I tato skutečnost byla oznámena žalobkyni přípisem ze dne 15. 2. 2001, č. j. ODaKS/1240/01/Př (doručena dne 27. 2. 2001 žalobkyni

a dne 28. 2. 2001 advokátce Mgr. Nejedlíkové). Zahájení řízení o uložení pokuty bylo žalobkyni tedy řádně oznámeno.

Nedůvodnou je též poslední námitka žalobkyně uvedená pod bodem f), že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť rozhodnutí o uložení sankce bylo vydáno dříve než rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení zvláštního užívání komunikace nabylo právní moci. Tento právní závěr žalobkyně je zcela nesprávný, neboť v řízení o uložení pokuty správní orgán zjišťoval, byly-li jednáním žalobkyně naplněny okolnosti tvořící skutkovou podstatu § 42 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. Pro účely tohoto řízení postačilo zjištění, že silnice I/59 byla užita zvláštním způsobem bez příslušného povolení silničního správního úřadu. Okolnosti, jako že byla podána žádost či měla-li tato žádost předepsané náležitosti, jsou z hlediska rozhodované věci irelevantní a pokud se jimi správní orgán nezabýval, žádného pochybení se nedopustil.

Vzhledem k tomu, že ani jednu ze žalobních námitek žalobkyně Nejvyšší správní soud neuznal jako důvodnou, nezbylo, než žalobu zamítnout.

Žalované ministerstvo, které mělo ve věci plný úspěch, by mělo proti žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s., protože však lze předpokládat, že pokud náklady straně žalované vznikly, nepřevýšily náklady běžné úřední činnosti, bylo vysloveno, že se jí náhrada nákladů nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu